

Woliński
Park Narodowy

Polskie
Parki
Narodowe

Siedliska przyrodnicze z uwzględnieniem obszarów Natura 2000 i problemy ich ochrony.

**Identyfikacja występujących na terenie parku
chronionych gatunków zwierząt, roślin oraz
problemy ich ochrony gatunkowej i strefowej.**

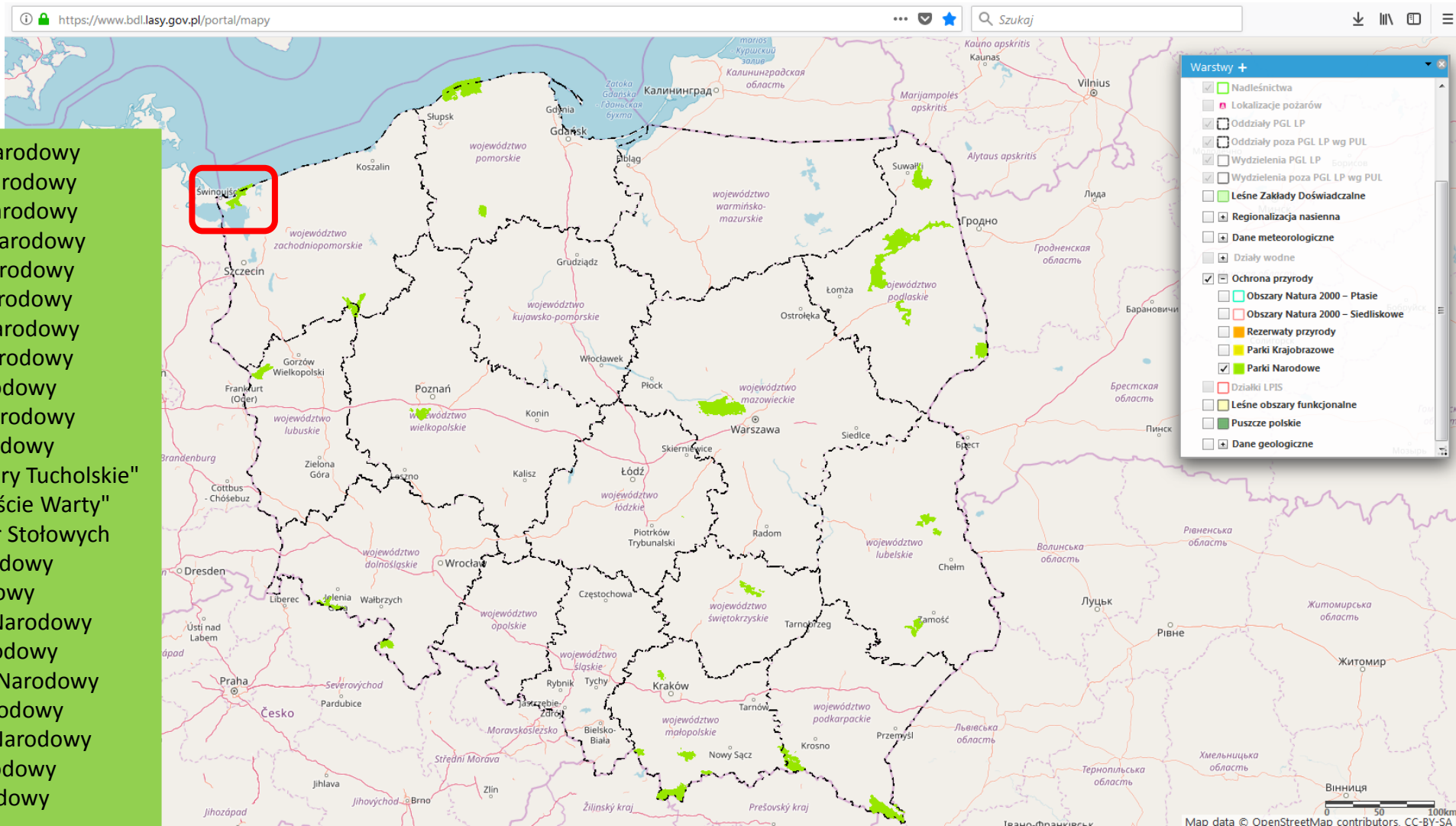
Gdańsk, 16 listopad 2018 r.

dr inż. Konrad Wrzecionkowski

Polskie Parki Narodowe

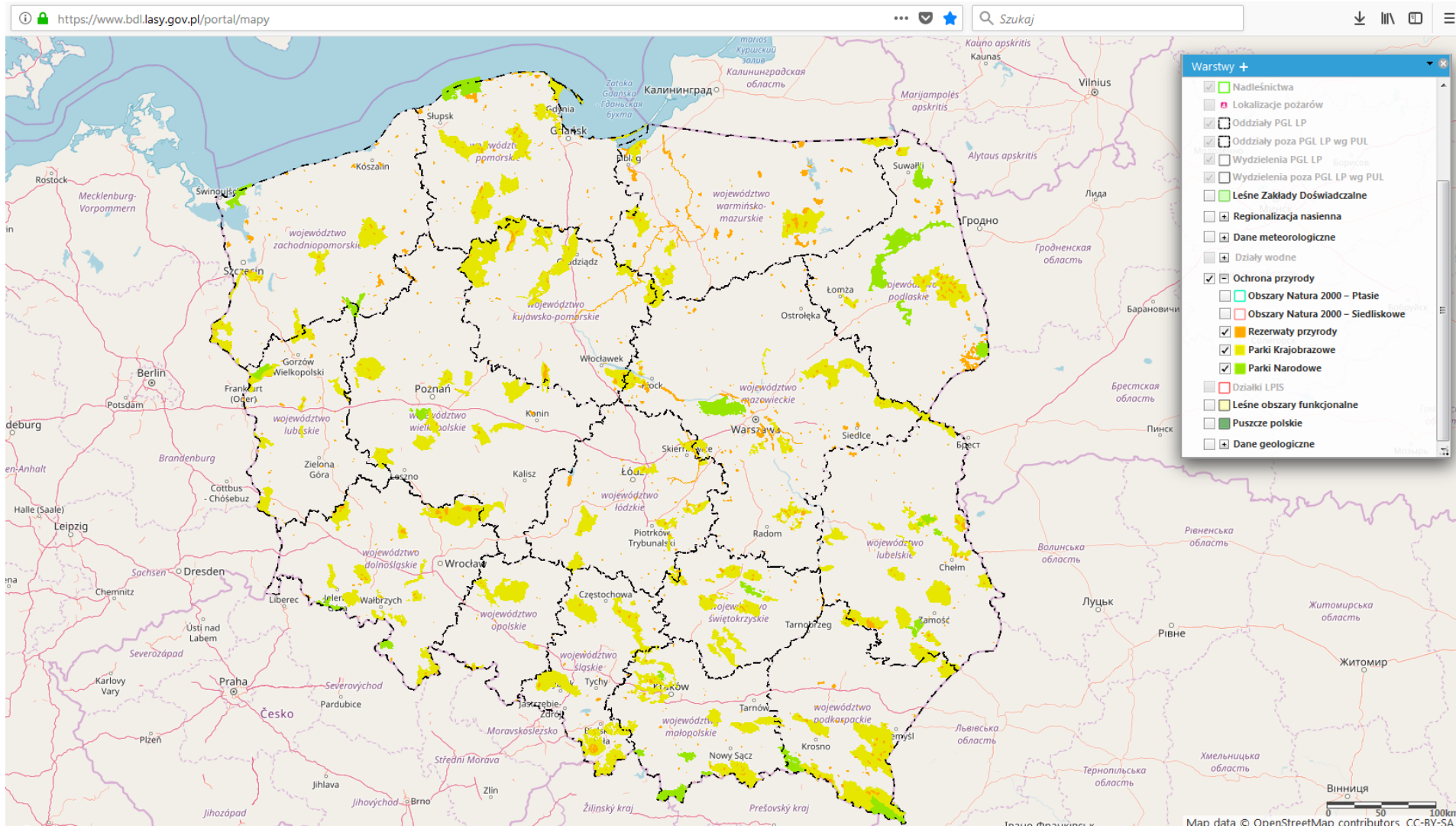
najwyższa forma ochrony przyrody w Polsce

1. Babiogórski Park Narodowy
2. Białowiecki Park Narodowy
3. Biebrzański Park Narodowy
4. Bieszczadzki Park Narodowy
5. Drawieński Park Narodowy
6. Gorczański Park Narodowy
7. Kampinoski Park Narodowy
8. Karkonoski Park Narodowy
9. Magurski Park Narodowy
10. Narwiański Park Narodowy
11. Ojcowski Park Narodowy
12. Park Narodowy "Bory Tucholskie"
13. Park Narodowy "Ujście Warty"
14. Park Narodowy Gór Stołowych
15. Pieniński Park Narodowy
16. Poleski Park Narodowy
17. Roztoczański Park Narodowy
18. Słowiński Park Narodowy
19. Świętokrzyski Park Narodowy
20. Tatrzański Park Narodowy
21. Wielkopolski Park Narodowy
22. Wigierski Park Narodowy
23. Woliński Park Narodowy

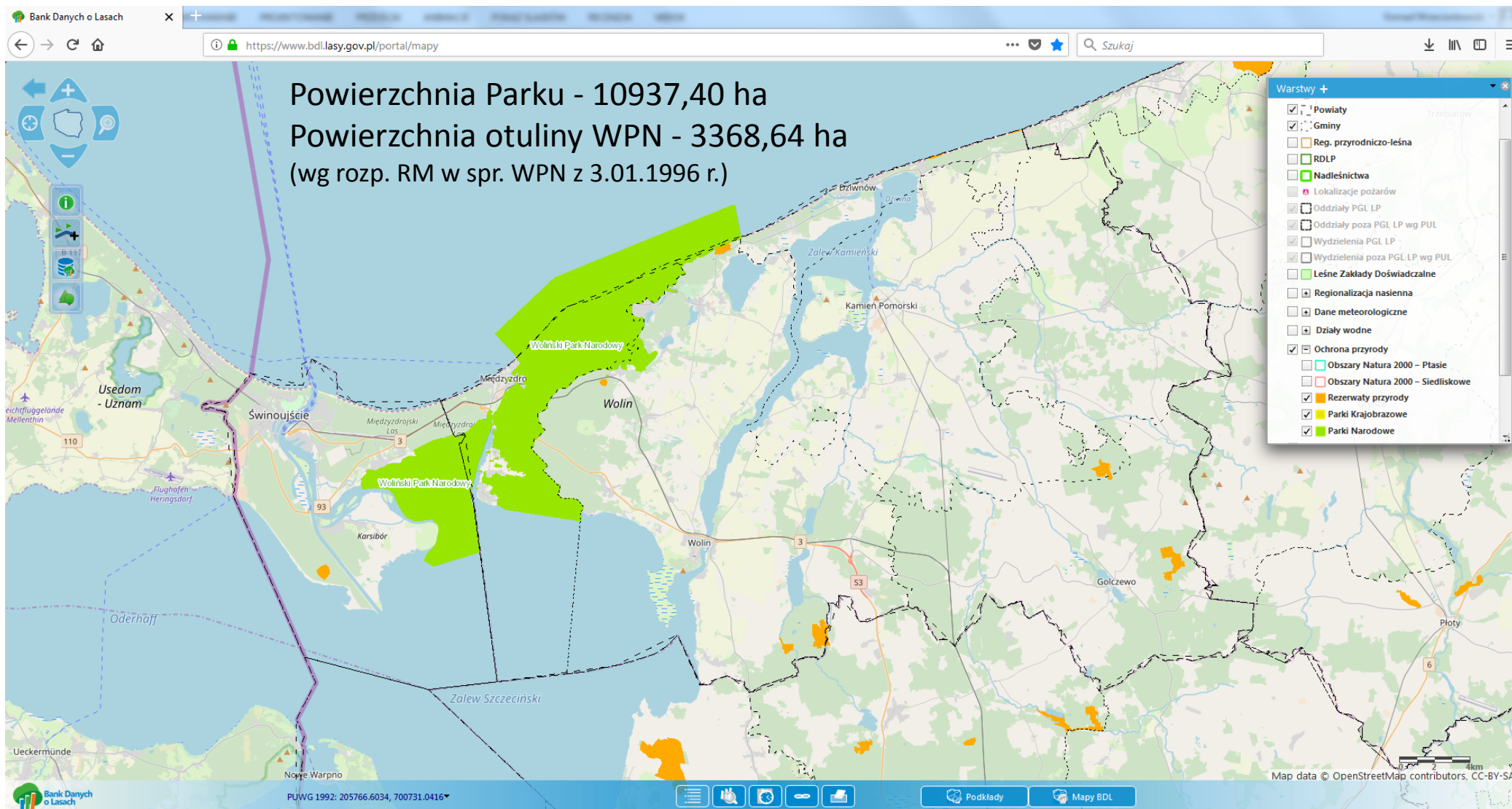

Inne formy ochrony przyrody parki krajobrazowe i rezerваты

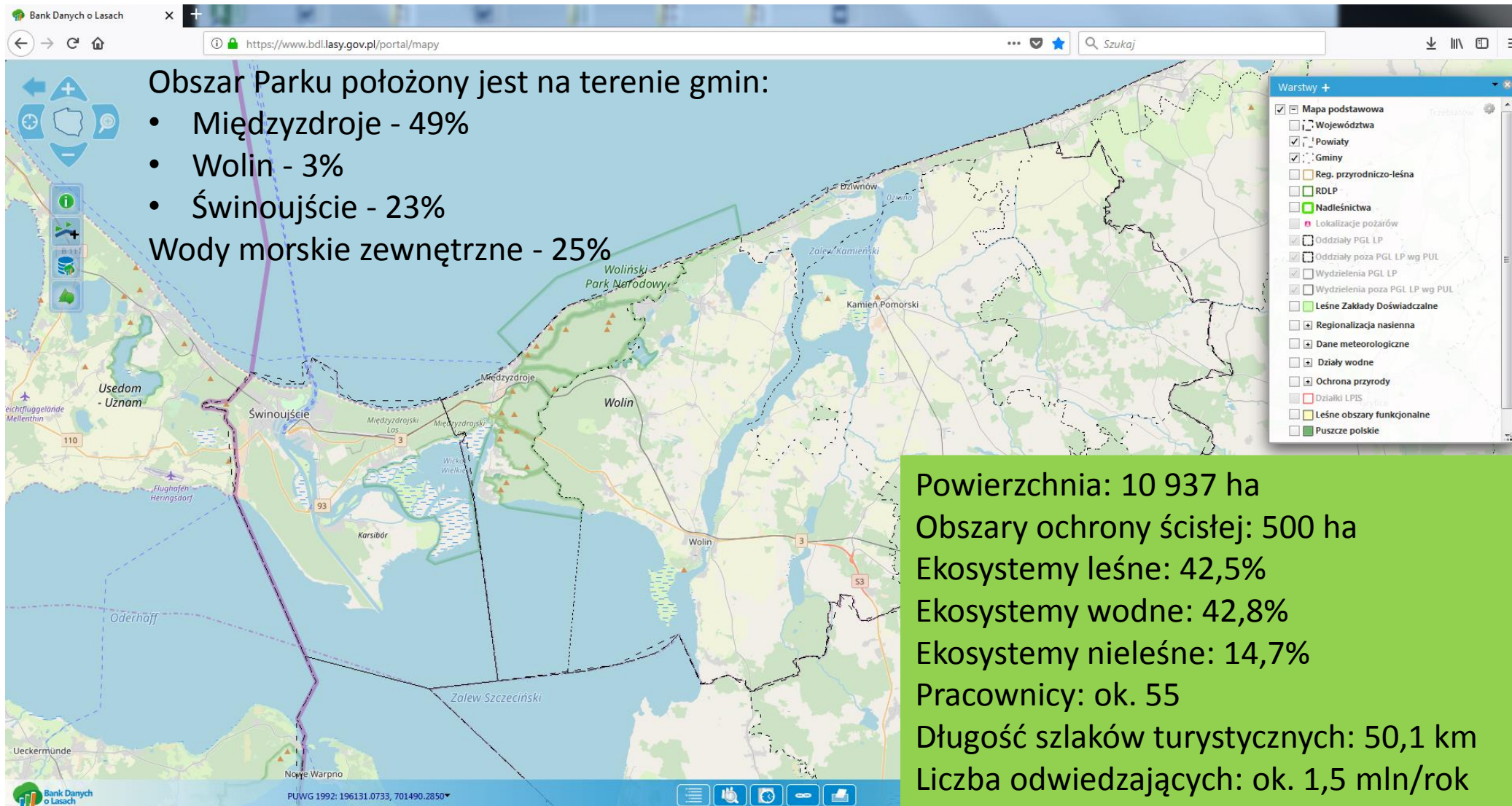

Woliński PN - lokalizacja

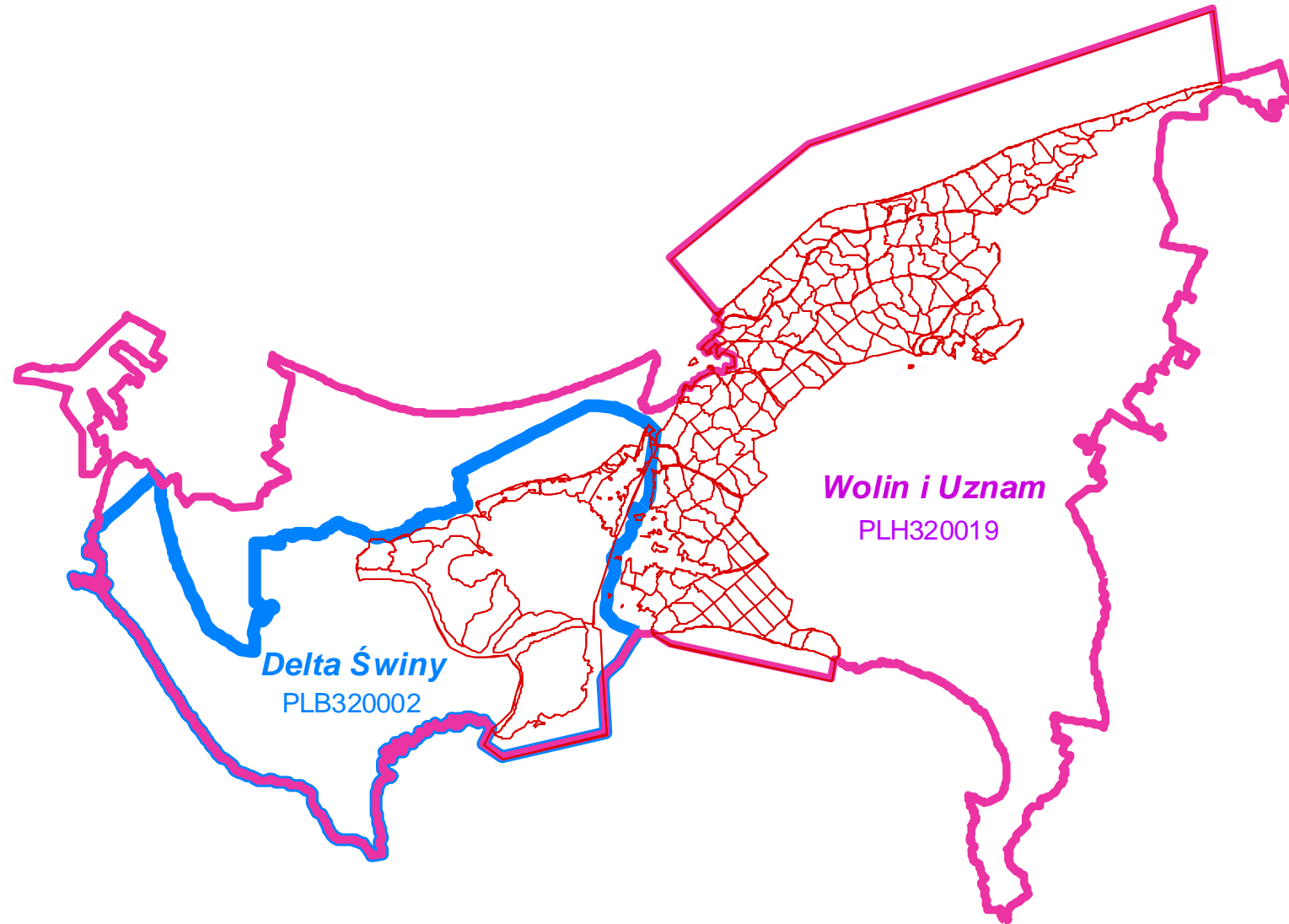

Woliński PN w liczbach

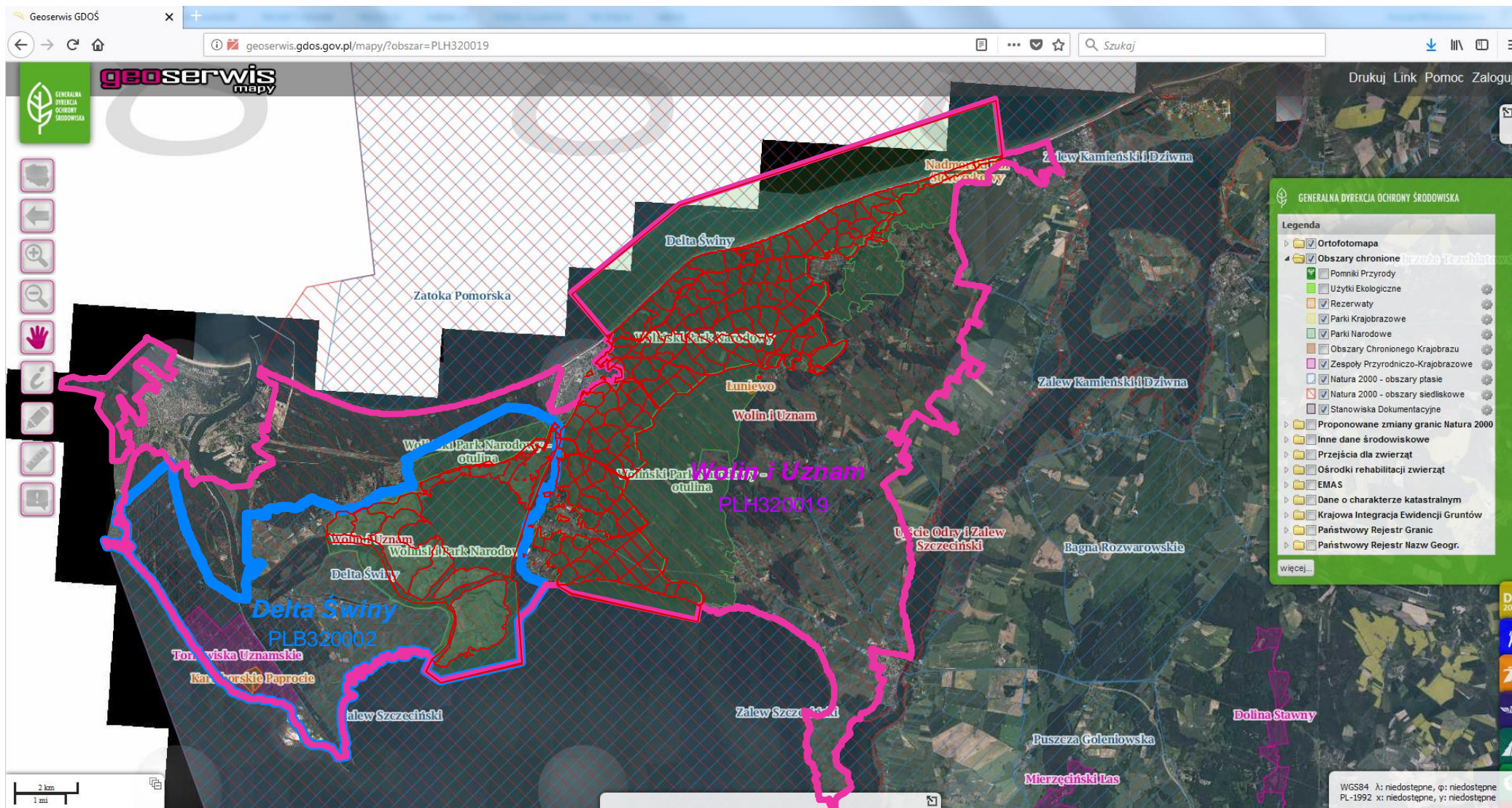

Woliński PN a Natura 2000

Woliński PN a Natura 2000

Nadrzędną formą ochrony przyrody w PN jest Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, która określa cele, zasady i formy ochrony przyrody żywej i nieożywionej oraz krajobrazu.

Załącznik do obwieszczenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej
Polskiej z dnia 8 grudnia 2017 r. (poz. 142)

USTAWA

z dnia 16 kwietnia 2004 r.

o ochronie przyrody¹⁾

Rozdział I

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa cele, zasady i formy ochrony przyrody żywej i nieożywionej oraz krajobrazu.

Art. 2. 1. Ochrona przyrody, w rozumieniu ustawy, polega na zachowaniu, zrównoważonym użytkowaniu oraz odnawianiu zasobów, tworów i składników przyrody:

- 1) dziko występujących roślin, zwierząt i grzybów;
- 2) roślin, zwierząt i grzybów objętych ochroną gatunkową;
- 3) zwierząt prowadzących wędrowny tryb życia;
- 4) siedlisk przyrodniczych;
- 5) siedlisk zagrożonych wyginięciem, rzadkich i chronionych gatunków roślin, zwierząt i grzybów;
- 6) tworów przyrody żywej i nieożywionej oraz kopalnych szczątków roślin i zwierząt;
- 7) krajobrazu;
- 8) zieleni w miastach i wsiach;
- 9) zadrzewień.

2. Celem ochrony przyrody jest:

- 1) utrzymanie procesów ekologicznych i stabilności ekosystemów;
- 2) zachowanie różnorodności biologicznej;
- 3) zachowanie dziedzictwa geologicznego i paleontologicznego;
- 4) zapewnienie ciągłości istnienia gatunków roślin, zwierząt i grzybów, wraz z ich siedliskami, przez ich utrzymywanie lub przywracanie do właściwego stanu ochrony;
- 5) ochrona walorów krajobrazowych, zieleni w miastach i wsiach oraz zadrzewień;
- 6) utrzymywanie lub przywracanie do właściwego stanu ochrony siedlisk przyrodniczych, a także pozostałych zasobów, tworów i składników przyrody;
- 7) kształtowanie właściwych postaw człowieka wobec przyrody przez edukację, informowanie i promocję w dziedzinie ochrony przyrody.

Ustawa o ochronie przyrody

Dziennik Ustaw

– 9 –

Poz. 142

Rozdział 2 Formy ochrony przyrody

Art. 6. 1. Formami ochrony przyrody są:

- 1) parki narodowe;
- 2) rezerваты przyrody;
- 3) parki krajobrazowe;
- 4) obszary chronionego krajobrazu;
- 5) obszary Natura 2000;
- 6) pomniki przyrody;
- 7) stanowiska dokumentacyjne;
- 8) użytki ekologiczne;
- 9) zespoły przyrodniczo-krajobrazowe;
- 10) ochrona gatunkowa roślin, zwierząt i grzybów.

2. W drodze porozumienia z sąsiednimi państwami mogą być wyznaczane przygraniczne obszary cenne pod względem przyrodniczym w celu ich wspólnej ochrony.

Art. 7. 1. Utworzenie lub powiększenie obszaru parku narodowego lub rezerwatu przyrody jest celem publicznym w rozumieniu ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2016 r. poz. 2147, z późn. zm.⁵⁾).

2. Utworzenie lub powiększenie obszaru parku narodowego lub rezerwatu przyrody obejmujące obszary, które stanowią nieruchomości niebędące własnością Skarbu Państwa, następuje za zgodą właściciela, a w razie braku jego zgody – w trybie wyłączenia określonym w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

Art. 8. 1. Park narodowy obejmuje obszar wyróżniający się szczególnymi wartościami przyrodniczymi, naukowymi, społecznymi, kulturowymi i edukacyjnymi, o powierzchni nie mniejszej niż 1000 ha, na którym ochronie podlega cała przyroda oraz walory krajobrazowe.

2. Park narodowy tworzy się w celu zachowania różnorodności biologicznej, zasobów, tworów i składników przyrody nieożywionej i walorów krajobrazowych, przywrócenia właściwego stanu zasobów i składników przyrody oraz odtworzenia zniekształconych siedlisk przyrodniczych, siedlisk roślin, siedlisk zwierząt lub siedlisk grzybów.

Ustawa o ochronie przyrody

Art. 15. 1. W parkach narodowych oraz w rezerwatach przyrody zabrania się:

- 1) budowy lub przebudowy obiektów budowlanych i urządzeń technicznych, z wyjątkiem obiektów i urządzeń służących celom parku narodowego albo rezerwatu przyrody;
- 2) (uchylony)
- 3) chwytania lub zabijania dziko występujących zwierząt, zbierania lub niszczenia jaj, postaci młodocianych i form rozwojowych zwierząt, umyślnego płoszenia zwierząt kręgowych, zbierania poroży, niszczenia nor, gniazd, legowisk i innych schronień zwierząt oraz ich miejsc rozrodu;
- 4) polowania, z wyjątkiem obszarów wyznaczonych w planie ochrony lub zadaniach ochronnych ustanowionych dla rezerwatu przyrody;
- 5) pozyskiwania, niszczenia lub umyślnego uszkodzania roślin oraz grzybów;
- 6) użytkowania, niszczenia, umyślnego uszkodzania, zanieczyszczania i dokonywania zmian obiektów przyrodniczych, obszarów oraz zasobów, tworów i składników przyrody;
- 7) zmiany stosunków wodnych, regulacji rzek i potoków, jeżeli zmiany te nie służą ochronie przyrody;
- 8) pozyskiwania skał, w tym torfu, oraz skamieniałości, w tym kopalnych szczątków roślin i zwierząt, minerałów i bursztynu;
- 9) niszczenia gleby lub zmiany przeznaczenia i użytkowania gruntów;
- 10) palenia ognisk i wyrobów tytoniowych oraz używania źródeł światła o otwartym płomieniu, z wyjątkiem miejsc wyznaczonych przez dyrektora parku narodowego, a w rezerwacie przyrody – przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska;
- 11) prowadzenia działalności wytwórczej, handlowej i rolniczej, z wyjątkiem miejsc wyznaczonych w planie ochrony;
- 12) stosowania chemicznych i biologicznych środków ochrony roślin i nawozów;
- 13) zbioru dziko występujących roślin i grzybów oraz ich części, z wyjątkiem miejsc wyznaczonych przez dyrektora parku narodowego, a w rezerwacie przyrody – przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska;
- 14) połowu ryb i innych organizmów wodnych, z wyjątkiem miejsc wyznaczonych w planie ochrony lub zadaniach ochronnych;
- 15) ruchu pieszego, rowerowego, narciarskiego i jazdy konnej wierzchem, z wyjątkiem szlaków i tras narciarskich wyznaczonych przez dyrektora parku narodowego, a w rezerwacie przyrody – przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska;

Ustawa o ochronie przyrody

- 16) wprowadzania psów na obszary objęte ochroną ścisłą i czynną, z wyjątkiem miejsc wyznaczonych w planie ochrony, psów pasterskich wprowadzanych na obszary objęte ochroną czynną, na których plan ochrony albo zadania ochronne dopuszczają wypas oraz psów asystujących w rozumieniu art. 2 pkt 11 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 2046 i 1948 oraz z 2017 r. poz. 777, 935 i 1428);
- 17) wspinaczki, eksploracji jaskiń lub zbiorników wodnych, z wyjątkiem miejsc wyznaczonych przez dyrektora parku narodowego, a w rezerwacie przyrody – przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska;
- 18) ruchu pojazdów poza drogami publicznymi oraz poza drogami położonymi na nieruchomościach stanowiących własność parków narodowych lub będących w użytkowaniu wieczystym parków narodowych, wskazanymi przez dyrektora parku narodowego, a w rezerwacie przyrody przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska;
- 19) umieszczania tablic, napisów, ogłoszeń reklamowych i innych znaków niezwiązanych z ochroną przyrody, udostępnianiem parku albo rezerwatu przyrody, edukacją ekologiczną, z wyjątkiem znaków drogowych i innych znaków związanych z ochroną bezpieczeństwa i porządku powszechnego;
- 20) zakłócania ciszy;
- 21) używania łodzi motorowych i innego sprzętu motorowego, uprawiania sportów wodnych i motorowych, pływania i żeglowania, z wyjątkiem akwenów lub szlaków wyznaczonych przez dyrektora parku narodowego, a w rezerwacie przyrody – przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska;
- 22) wykonywania prac ziemnych trwale zniekształcających rzeźbę terenu;
- 23) biwakowania, z wyjątkiem miejsc wyznaczonych przez dyrektora parku narodowego, a w rezerwacie przyrody – przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska;
- 24) prowadzenia badań naukowych – w parku narodowym bez zgody dyrektora parku, a w rezerwacie przyrody – bez zgody regionalnego dyrektora ochrony środowiska;
- 25) wprowadzania gatunków roślin, zwierząt lub grzybów, bez zgody ministra właściwego do spraw środowiska;
- 26) wprowadzania organizmów genetycznie zmodyfikowanych;
- 27) organizacji imprez rekreacyjno-sportowych – w parku narodowym bez zgody dyrektora parku narodowego, a w rezerwacie przyrody bez zgody regionalnego dyrektora ochrony środowiska.

Ustawa o ochronie przyrody

2. Zakazy, o których mowa w ust. 1, nie dotyczą:

- 1) wykonywania zadań wynikających z planu ochrony lub zadań ochronnych;
- 2) (uchylony)
- 3) prowadzenia akcji ratowniczej oraz działań związanych z bezpieczeństwem powszechnym;
- 4) wykonywania zadań z zakresu obronności kraju w przypadku zagrożenia bezpieczeństwa państwa;
- 5) obszarów objętych ochroną krajobrazową w trakcie ich gospodarczego wykorzystywania przez jednostki organizacyjne, osoby prawne lub fizyczne oraz wykonywania prawa własności, zgodnie z przepisami Kodeksu cywilnego.

3. Minister właściwy do spraw środowiska, po zasięgnięciu opinii dyrektora parku narodowego, może zezwolić na obszarze parku narodowego na odstępstwa od zakazów, o których mowa w ust. 1, jeżeli jest to uzasadnione:

- 1) potrzebą ochrony przyrody, wykonywaniem badań naukowych, celami edukacyjnymi, kulturowymi, turystycznymi, rekreacyjnymi lub sportowymi lub celami kultu religijnego i nie spowoduje to negatywnego oddziaływania na przyrodę parku narodowego lub
- 2) potrzebą realizacji inwestycji liniowych celu publicznego, w przypadku braku rozwiązań alternatywnych i po zagwarantowaniu kompensacji przyrodniczej w rozumieniu art. 3 pkt 8 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.

6. Zezwolenie na odstępstwo od zakazów, o których mowa w ust. 1, wydaje się, w drodze decyzji administracyjnej, na czas określony, nie dłuższy niż 5 lat.

7. Wniosek o wydanie zezwolenia na odstępstwo od zakazów, o których mowa w ust. 1, zawiera w szczególności:

- 1) imię i nazwisko oraz adres albo nazwę i siedzibę wnioskodawcy;
- 2) wskazanie zakazów, od których wnioskodawca zamierza uzyskać zezwolenie na odstępstwo;
- 3) cel wykonania wnioskowanych czynności wraz z uzasadnieniem;
- 4) opis planowanych czynności;
- 5) lokalizację wykonywania planowanych czynności;
- 6) uzasadnienie braku rozwiązań alternatywnych względem planowanego wariantu w przypadku realizacji inwestycji liniowych celu publicznego;
- 7) opis przewidywanych działań mających na celu zapobieganie, ograniczanie lub kompensację przyrodniczą negatywnych oddziaływań na przyrodę parku narodowego.

Ustawa o ochronie przyrody

8. W zezwoleniu na odstępstwo od zakazów, o których mowa w ust. 1, niezależnie od wymagań wynikających z przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, wskazuje się warunki realizacji tego odstępstwa wynikające z potrzeb ochrony przyrody.

9. W odniesieniu do inwestycji liniowych celu publicznego przewidzianych do realizacji w ramach przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, dla których przeprowadzono ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, zezwolenie, o którym mowa w ust. 3 pkt 2 lub ust. 4 pkt 2, zastępuje się uzgodnieniem warunków realizacji przedsięwzięcia, o którym mowa w art. 77 ust. 1 pkt 1a lub 1b ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2017 r. poz. 1405, 1566 i 1999), odpowiednio z ministrem właściwym do spraw środowiska lub Generalnym Dyrektorem Ochrony Środowiska. Do uzgodnienia stosuje się odpowiednio przepisy ust. 3 albo 4.

Art. 18. 1. Dla parków narodowych, rezerwatów przyrody i parków krajobrazowych sporządza się i realizuje plan ochrony.

2. Plan ochrony, o którym mowa w ust. 1, ustanawia się w terminie 5 lat od dnia utworzenia parku narodowego, uznania obszaru za rezerwat przyrody albo utworzenia parku krajobrazowego.

Art. 19. 1. Projekt planu ochrony sporządza dla:

- 1) parku narodowego – dyrektor parku narodowego;
- 2) rezerwatu przyrody – regionalny dyrektor ochrony środowiska lub po uzgodnieniu z tym organem – zarządzający rezerwatem albo sprawujący nadzór nad rezerwatem;
- 3) parku krajobrazowego – dyrektor parku krajobrazowego lub dyrektor zespołu parków krajobrazowych.

1a. Sporządzający projekt planu ochrony, o którym mowa w ust. 1, zapewnia możliwość udziału społeczeństwa, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, w postępowaniu, którego przedmiotem jest sporządzenie projektu.

2. Projekt planu ochrony, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, wymaga zaopiniowania przez właściwe miejscowo rady gmin.

3. Przepisy ust. 1a, 2, 6b–6e stosuje się odpowiednio w przypadku dokonywania zmiany planu ochrony.

4. (uchylony)

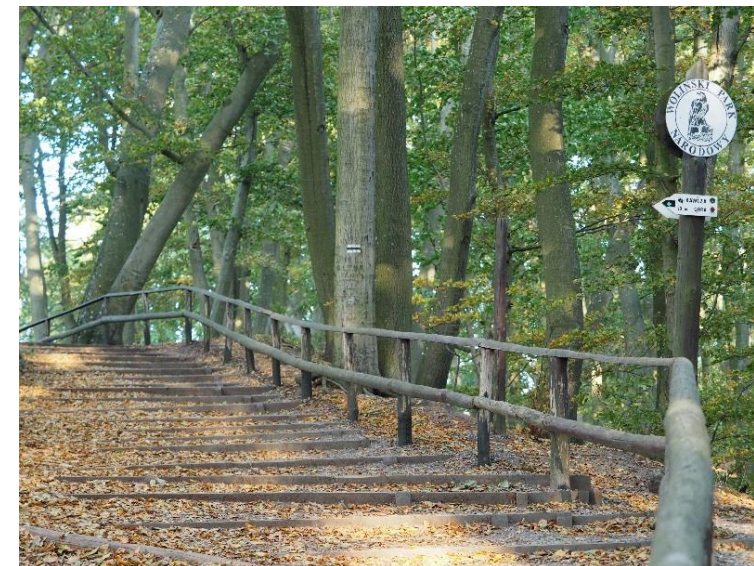
5. Minister właściwy do spraw środowiska ustanawia, w drodze rozporządzenia, plan ochrony dla parku narodowego w terminie 6 miesięcy od dnia otrzymania projektu planu lub odmawia jego ustanowienia, jeżeli projekt planu jest niezgodny z celami ochrony przyrody, uwzględniając konieczność dostosowania działań ochronnych do celów ochrony parku narodowego. Plan ochrony może być zmieniony, jeżeli wynika to z potrzeb ochrony przyrody.

Zasady udostępniania Wolińskiego PN

Park Narodowy jest własnością społeczną i służy zachowaniu przyrody w jej naturalnej, najpiękniejszej postaci dla przyszłych pokoleń. Obszar ten jest prawnie chroniony i przeznaczony jednocześnie do badań naukowych oraz zwiedzania. Ustawowy obowiązek realizacji obu tych zadań wymaga wprowadzenia pewnych ograniczeń w korzystaniu z Parku.

Zwiedzanie Wolińskiego Parku Narodowego odbywać się może z zachowaniem następujących zasad regulaminu:

- zwiedzanie Parku wyłącznie w ciągu dnia po oznakowanych szlakach,
- niewchodzenie na wydmy i klify,
- zachowanie ciszy i czystości,
- nieuszkadzanie i niezrywanie roślin i grzybów,
- niepłoszenie, niechwytywanie i niezabijanie zwierząt,
- nieniszczenie gleby, skał i źródeł,
- nieużywanie otwartego ognia w miejscach niedozwolonych,
- niewprowadzanie psów,
- parkowanie tylko w wyznaczonych miejscach,
- niewędkowanie i nieuprawianie sportów wodnych na jeziorach śródlądowych,
- prowadzenie połowów rekreacyjno-sportowych na wodach morskich tylko w miejscach wyznaczonych w planie ochrony lub zadaniach ochronnych,
- uprawianie sportów motorowodnych, pływanie i żeglowanie wyłącznie na wyznaczonych akwenach,
- korzystanie z urządzeń Parku zgodnie z ich przeznaczeniem.

DZIENNIK URZĘDOWY MINISTRA ŚRODOWISKA

Warszawa, dnia 22 lutego 2017 r.

Poz. 15

ZARZĄDZENIE MINISTRA ŚRODOWISKA¹⁾

z dnia 22 lutego 2017 r.

w sprawie zadań ochronnych dla Wolińskiego Parku Narodowego

Na podstawie art. 22 ust. 2 pkt 1 i ust. 3 oraz art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2016 r. poz. 2134, 2249 i 2260), zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustanawia się zadania ochronne dla Wolińskiego Parku Narodowego na lata 2017-2019.

§ 2. Zadania ochronne, o których mowa w § 1, obejmują:

- 1) identyfikację i ocenę istniejących i potencjalnych zagrożeń wewnętrznych i zewnętrznych oraz sposoby eliminacji lub ograniczania tych zagrożeń i ich skutków, stanowiące załącznik nr 1 do zarządzenia;
- 2) opis sposobów ochrony czynnej ekosystemów, z podaniem rodzaju, rozmiaru i lokalizacji poszczególnych zadań, stanowiący załącznik nr 2 do zarządzenia;
- 3) opis sposobów czynnej ochrony gatunków roślin i zwierząt, stanowiący załącznik nr 3 do zarządzenia;
- 4) wskazanie obszarów objętych ochroną ścisłą, czynną i krajobrazową, stanowiące załącznik nr 4 do zarządzenia;
- 5) ustalenie miejsc udostępnianych w celach naukowych, edukacyjnych, turystycznych i rekreacyjnych, z podaniem maksymalnej liczby osób mogących przebywać jednocześnie w tych miejscach, stanowiące załącznik nr 5 do zarządzenia.

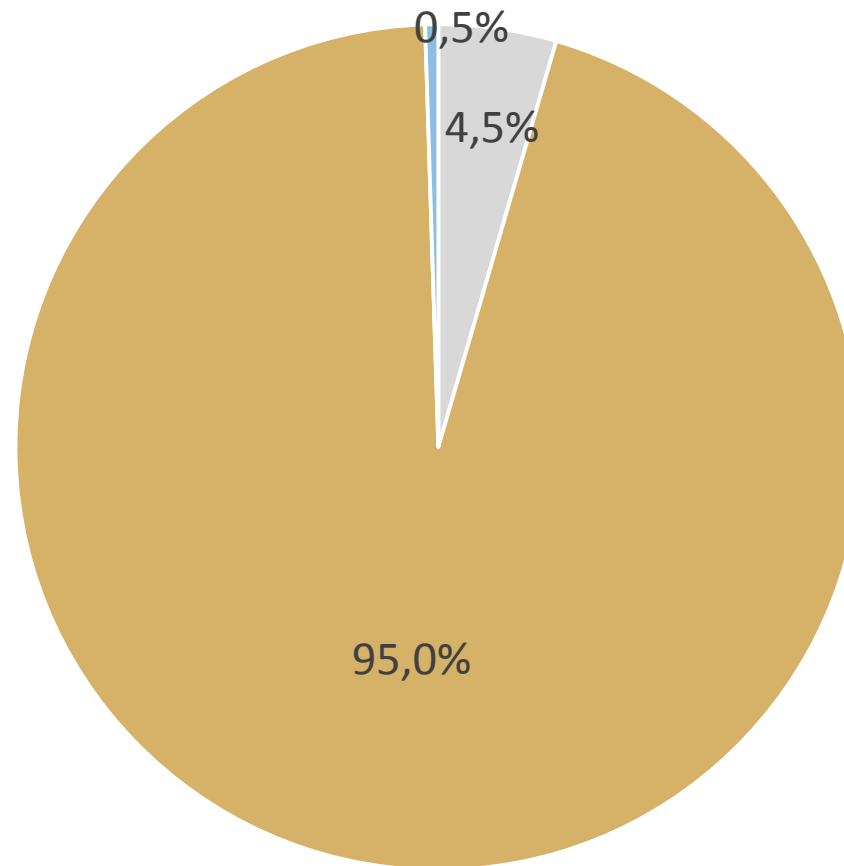

Woliński
Park Narodowy

Polskie
Parki
Narodowe

% udział obszarów chronionych

■ ochrona ścisła

■ ochrona czynna

■ ochrona krajobrazowa

Ekosystemy leśne Wolińskiego PN

Zbiorowiska leśne:

- kwaśna buczyna
- buczyna storczykowa
- mieszane kwaśne dąbrowy
- bory sosnowe
- pozostałe (ols porzeczkowy, łęg jesionowo – olszowy, łęg fiołkowo – wiązowy oraz zbiorowiska małopowierzchniowe)

Charakterystyka drzewostanów:

- średni wiek - 104 lata;
- średnia zasobność - 358 m³/ha;
- średni przyrost roczny - 3,44 m³/ha;
- pow. lasów na gr. porolnych - 2,4%;
- pow. lasów zniekształconych gospodarką - 73,7%;
- udział powierzchniowy (wg gat. głównych) So - 68%, Bk - 22%, Db - 7%.

Zadania ochronne

- ochrona czynna w ekosystemach leśnych

- Regulacja składu gatunkowego i zagęszczenia drzew w drzewostanach zniekształconych
 - w drzewostanach zniekształconych – zabieg o charakterze trzebieży wczesnej (0,81 ha)
 - w drzewostanach zniekształconych gospodarką człowieka – zabieg o charakterze trzebieży późnej oraz zabieg obalania całych drzew gatunków obcych (389,23 ha)
 - na siedliskach zdegradowanych, w celu umożliwienia przebudowy w kierunku odtworzenia właściwej dla danego siedliska struktury przestrzennej i gatunkowej (226,56 ha)
- Usuwanie z dolnych pięter lasu ekspansywnych gatunków obcych (59,55 ha):
 - rdestowca,
 - robinii białej,
 - czerwchy amerykańskiej,
 - śnieguliczki białej,
 - świerka pospolitego,
 - modrzewia europejskiego,
 - daglezi zielonej,
 - dęba czerwonego,
 - żywotnika sp.
- Kontrola stanu zagrożenia drzewostanów - poszukiwania szkodników sosny w ściółce (18 prób rocznie)
- Kontrola występowania brudnicy mniszki - wywieszanie pułapek feromonowych (14 sztuk rocznie)

Zadania ochronne

- ochrona czynna w ekosystemach leśnych

- Budowa nowych ogrodzeń w intensywnie przebudowywanych drzewostanach, zniekształconych i zdegradowanych (790 mb łącznie)
- Naprawa istniejących ogrodzeń powierzchni intensywnie przebudowywanych drzewostanów zniekształconych i zdegradowanych (2070 mb rocznie)
- Odstrzał redukcyjny zwierząt łownych i gatunków inwazyjnych występujących w nadmiernym zagęszczeniu, w celu zapobiegania szkodom wyrządzanym w odnowieniach naturalnych, na terenach zurbanizowanych i w uprawach rolnych zgodnie z ustawą z dnia 13 października 1995 r. - Prawo łowieckie (Dz. U. z 2015 r. poz. 2168, z późn. zm.):
 - jeleń - 25 sztuk/rok;
 - dzik - 20 sztuk/rok;
 - jenot - według potrzeb;
 - lis - 5 sztuk/rok;
 - szop pracz - według potrzeb;
 - norka amerykańska - według potrzeb
- Ochrona przeciwpożarowa - wykonywanie, utrzymywanie pasów przeciwpożarowych (42,78 km/ 106,52 ha rocznie)
- Zabezpieczanie obszarów przed szkodami ze strony nadmiernego ruchu turystycznego - budowa nowych urządzeń turystycznych (783 mb)

Ekosystemy nieleśne Wolińskiego PN

Na ekosystemy nieleśne składają się:

- klify powstałe w wyniku niszczącej działalności morza
- archipelag wysp wstecznej Delty Świny ze zbiorowiskami traw, turzyc i sitów z bogatą awifauną

Zadania ochronne

- ochrona czynna w ekosystemach nieleśnych

- Ochrona stanowisk pajęcznicy liliowatej przez wykaszanie lub wypas murawy oraz odrośli i siewek krzewów i drzew (0,08 ha rocznie)
- Koszenie łąk trzęślicowych, zbieranie skoszonej masy i wywożenie poza teren zabiegu (realizacja lipiec - wrzesień) (45,14 ha rocznie)
- Ograniczenie ekspansji olszy czarnej w łąki trzęślicowe przez wycinanie samosiewów i odrostów wraz z wynoszeniem wyciętego materiału poza teren zabiegu (realizacja luty - marzec) (1 ha rocznie)
- Letnie koszenie roślinności w celu uzyskania właściwej struktury w biotopach ginących gatunków roślin i ptaków (realizacja czerwiec - wrzesień) (110 ha rocznie)
- Prowadzenie ekstensywnego wypasu i ekstensywnej gospodarki łąkarskiej dostosowanej do celów ochrony obszaru, w tym restytucji biotopów ginących gatunków ptaków wodno-błotnych oraz unikalnych zbiorowisk roślinnych - słonych łąk (zadanie realizowane w ramach wieloletniej umowy dzierżawy) (469,69 ha rocznie):
 - koszenie działek kośnych oraz pastwisk po zakończonym wypasie od 15 czerwca do 31 grudnia;
 - wypas do 30 listopada;
 - okresowe zwiększenie obsady bydła na pastwiskach do 1,5 DJP na hektar, mające na celu ograniczenie ekspansji trzciny.
- Ograniczenie ekspansji olszy czarnej i wierzb w płatach szuwarów kłociowych i szuwarów trzcinowych z woskownicą europejską przez wycinanie samosiewów i odrostów (4,00 ha rocznie)
- Wycinanie zarośli wierzbowych na łąkach wilgotnych i torfowisku wraz z wyniesieniem materiału poza teren zabiegu (0,38 ha rocznie)

Zadania ochronne

- ochrona czynna w ekosystemach nieleśnych

- Wykaszanie łąk i turzycowisk, zbieranie i wywożenie pokosu poza teren WPN (realizacja 15 czerwiec - 15 sierpień (24,65 ha rocznie)
- Wykaszanie muraw ciepłolubnych wraz z zbieraniem i wywożeniem skoszonego materiału poza teren WPN (realizacja maj - wrzesień) (16,09 ha rocznie)
- Wycinanie odrostów śliwy tarniny, czarernchy amerykańskiej i ich samosiewów z muraw ciepłolubnych wraz z ich usuwaniem poza teren zabiegu (realizacja luty - kwiecień) (0,55 ha rocznie)
- Ochrona odcinków klifów i wydm narażonych na zniszczenie przez turystów, obejmująca zakładanie, naprawy i zdejmowanie (na okres jesienno-zimowy) odcinków ogrodzeń (1630 m rocznie)
- Ochrona wydm i klifów - wycinanie odrośli i samosiewów: sosny, osiki, wierzb, czarernchy amerykańskiej, śnieguliczki, róży fałdzistolistnej, oliwnika (2,36 ha rocznie)
- Usuwanie zarośli inwazyjnego rdestowca z łąk świeżych wraz z wywożeniem materiału poza teren WPN (zabieg 4-krotny w miesiącach maj - wrzesień) (3,1 ha rocznie)
- Wykaszanie łąk świeżych wraz ze zbieraniem i wywożeniem skoszonego materiału poza teren WPN (realizacja maj - wrzesień) (11,01 ha rocznie)
- Wycinanie odrostów śliwy tarniny, głogów, czarernchy amerykańskiej, róży fałdzistolistnej, robinii i ich samosiewów oraz nalotów drzew na łąkach wraz z wywożeniem materiału poza teren WPN (realizacja luty - kwiecień) (25,32 ha rocznie)
- Odsłonięcie widoku ze Wzgórza Zielonka. Przycięcie zarośli krzewów do wysokości 0,5m. Zebranie pozyskanej biomasy i ułożenie w stosy niewymiarowe poza obszarem zabiegu (1 ha)

Ekosystemy wodne Wolińskiego PN

Na ekosystemy wodne składają się:

- Przybrzeżny pas wód Bałtyku
- Zalew Szczeciński
- Jeziora (Warnowskie, Rąbiąż, Czajcze, Domysłowskie, Gardno), sztuczne jeziora (Turkusowe, Stara Kredownia)

Zadania ochronne

- ochrona czynna w ekosystemach wodnych

- Kontrolowanie wykonywania rybołówstwa na wodach morskich, w tym wspólne z Inspektorem Rybołówstwa Morskiego (4719 ha)
 - Ochrona siedlisk i stanowisk fauny oraz zachowanie różnorodności gatunkowej poprzez ograniczanie dostępności obszarów wodnych WPN dla rybołówstwa i rekreacji (4898 ha)
 - Ochrona siedlisk i stanowisk flory wodnej oraz zachowanie różnorodności gatunkowej poprzez ograniczanie dostępności obszarów wodnych WPN dla rybołówstwa i rekreacji (4898 ha)
 - Monitoring wód powierzchniowych (1 punkt - Wicko Wielkie)
 - Monitoring ichtiofauny występującej w wodach położonych w granicach WPN, mający na celu określenie istniejącego składu gatunkowego oraz śledzenie zmian zachodzących w tym składzie, pod kątem występowania gatunków objętych ochroną, gatunków z dyrektywy siedliskowej i gatunków inwazyjnych (4898 ha)
-
- **Ochrona czynna na obszarach ochrony krajobrazowej w ekosystemach leśnych i nieleśnych ekosystemach lądowych dotyczy wyłącznie ochrony przeciwpożarowej (6,5 km rocznie).**

Flora i fauna Wolińskiego PN

Świat roślin:

- 900 gatunków roślin naczyniowych;
- 300 gatunków mszaków;
- 430 gatunków grzybów.

Gatunki cenne: aster solny, babka nadmorska, jarnik solankowy, buławnik czerwony, kruszczyk rdzawoczerwony, pajęcznica liliowata, sopłówka jeżowata, brodaczka.

Świat zwierząt:

Przeogromne bogactwo bezkręgowców, kręgowców, w tym około 240 gatunków ptaków.

Gatunki cenne: pachnica dębowa, bielik, wodniczka, puchacz, sowa błotna, foka szara, żubr.

Zadania ochronne

Ochrona czynna gatunków roślin na obszarach ochrony czynnej

Nazwa gatunku	Rodzaj zadań ochronnych	Opis sposobów ochrony
Pajęcznica liliowata	Zabezpieczanie stanowisk	Usuwanie samosiewów, odrostów drzew i krzewów, oraz wykaszanie lub wypas istniejących stanowisk po okresie kwitnienia
Mikołajek nadmorski	Utrzymanie stanowisk	Usuwanie odrostów wierzby kaspijskiej, sosny pospolitej, topoli osiki z usunięciem wyciętego materiału poza teren zabiegu
Kłoc wiechowata	Utrzymanie i odsłonięcie stanowisk	Usuwanie odrostów i samosiewów olszy czarnej, wierzb wraz z usunięciem wyciętego materiału poza teren zabiegu
Woskownica europejska		
Grzybieńczyk wodny	Restytucja gatunku	Kontynuowanie monitoringu rozwoju wysadzonych roślin i ewentualne wspomaganie stanowisk poprzez dosadzanie nowych roślin w miejsca wypadów
Rosiczka okrągłolistna	Zabezpieczanie stanu siedliska i trwałości stanowiska	1. Ochrona aktywna torfowiska – usuwanie odrostów wierzb 2. Wykup obszaru torfowiska znajdującego się w obcej własności

Ochrona czynna gatunków zwierząt na obszarach ochrony czynnej

Nazwa gatunku	Rodzaj zadań ochronnych	Opis sposobów ochrony
Żubr	Hodowla zachowawcza	1. Prowadzenie hodowli zachowawczej w Zagrodzie Pokazowej Żubrów. 2. Utrzymanie ośrodka
Gatunki zwierząt podlegające ochronie strefowej [...] wymienione w załączniku nr 4 do rozporządzenia MS [...] w sprawie ochrony gatunkowej zwierząt	Ochrona miejsc rozrodu i przebywania	Utrzymanie dotychczasowych stref ochronnych miejsc lęgowych i przebywania
Wodniczka	Ochrona biotopów lęgowych	1. Wykaszenie roślinności i wypasanie w celu uzyskania właściwej struktury biotopów. 2. Prowadzenie monitoringu populacji wodniczki.
Okazy gatunków rodzimej fauny, w tym gatunki chronione	Rehabilitacja i edukacja	1. Prowadzenie rehabilitacji zwierząt z terenu WPN 2. Utrzymywanie w celach edukacyjnych osobników niezdolnych do powrotu do swoich naturalnych siedlisk
Ptaki wodne lęgowe, migrujące, koczujące i zimujące	Ochrona lęgówisk, zimowisk i pierzowisk ptaków wodnych	1. Prowadzenie monitoringu ptaków wodnych występujących w granicach WPN 2. Limitowanie ilościowe, czasowe, jakościowe i przestrzenne środków pływających (kutrów rybackich i łodzi wędkarskich) w obszarach udostępnionych do połowu
Ptaki krajobrazu otwartego	Ochrona miejsc lęgowych, koczowania i zimowania	Utrzymanie i restauracja biotopów poprzez prowadzenie gospodarki rolnej
Ssaki morskie	Ochrona potencjalnych siedlisk występowania fok: szarej, pospolitej, obrączkowanej i morświna	1. Prowadzenie monitoringu ssaków morskich występujących w wodach położonych w granicach WPN 2. Limitowanie ilościowe, czasowe, jakościowe i przestrzenne środków pływających (kutrów rybackich i łodzi wędkarskich) w obszarach udostępnionych do połowu
Ichtiofauna	Zachowanie siedlisk i różnorodności gatunków	1. Prowadzenie monitoringu ichtiofauny występującej w wodach WPN 2. Limitowanie ilościowe, czasowe, jakościowe i przestrzenne środków pływających (kutrów rybackich i łodzi wędkarskich) w obszarach udostępnionych do połowu

Siedliska przyrodnicze Wolińskiego PN

Siedlisko kod 1230/1 - klify aktywne (żywe)

To siedlisko położone w strefie oddziaływania fal morskich z zachodzącym procesem abrazji, którego tempo jest bardzo zróżnicowane. Obok roślin osiedlających się na zboczu, rosną także inne gatunki, które zsunęły się z podciętej wysoczyzny, tworząc fragmenty fitocenoz przemieszczających się w dół. Ze względu na dynamikę i charakter poszczególnych stadiów rozwojowych roślinności, wskazanie gatunków reprezentatywnych jest bardzo trudne. Jednym ze specyficznych gatunków jest rokitnik, którego naturalny zasięg występowania jest ograniczony niemal wyłącznie do klifów.

Siedliska przyrodnicze Wolińskiego PN

Siedlisko kod 1230/2- klify nieaktywne (martwe)

Ten rodzaj klifów charakteryzuje się słabymi procesami abrazyjnymi, spowolnionymi na skutek działania procesów naturalnych lub technicznej ochrony brzegu. Klify martwe Wolińskiego Parku Narodowego znajdują się nad Zalewem Szczecińskim i powstały w wyniku naturalnych procesów biologicznych. Porośnięte są przez typowe gatunki roślin charakterystycznych dla lasów mieszanych, bez dokładnej identyfikacji konkretnych gatunków reprezentatywnych. Siedlisko to jest również wrażliwe na zmiany intensywności abrazji, a jej zwiększenie oznacza bardzo często przekształcenie się w formację klifów aktywnych.

Siedliska przyrodnicze Wolińskiego PN

Siedlisko kod 1210-1 - kidzina na brzegu morskim

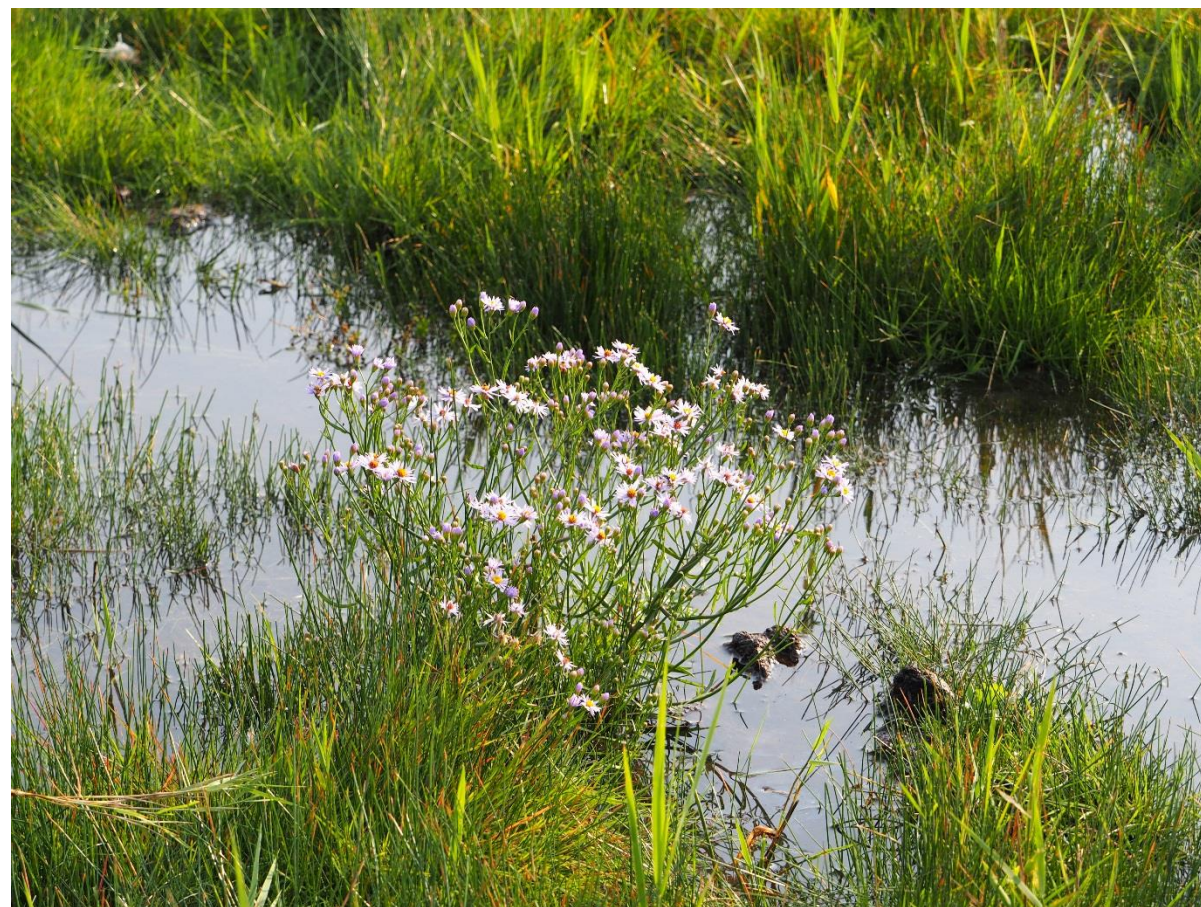
Siedlisko to utworzone jest głównie przez organiczne szczątki roślin morskich, przyniesione przez fale i osadzone na plaży, w postaci niskiego wału lub pasa, równoległego do brzegu morza. Kidzina występująca na brzegach morskich Wolińskiego Parku Narodowego ma układ bardzo zmienny, ze względu na dynamiczny charakter kształtujących ją czynników – prądów morskich, fal, sztormów, kierunku wiatru i cyklu życiowego glonów. Największym zagrożeniem dla siedliska kidziny jest presja turystyczna i rekreacyjna obszaru plaż, zwłaszcza w okresie wegetacyjnym, pokrywającym się niestety z letnim okresem wakacyjnym.

Siedliska przyrodnicze Wolińskiego PN

Siedlisko kod 1330 – solniska nadmorskie

Siedliska to związane jest głównie z tzw. Cofkami tzn. przyptywami wprowadzającymi duże ilości słonej wody w głąb lądu. Na obszarze Wolińskiego PN siedlisko to znajduje się na terenach wypiariskich zlokalizowanych w bliskim sąsiedztwie estuarium Świny. Charakterystyczna dla siedliska jest roślinność halofilna łąk i pastwisk. Przeważnie roślinność ta ma postać niskiej, jednowarstwowej murawy z gatunkami tj. sit Gerarda, mlecznik nadmorski, świbka morska, babka nadmorska oraz rzadziej aster solny. W zależności od stopnia zasolenia oraz nawodnienia terenu istnieją różnice ilościowe pomiędzy poszczególnymi gatunkami. Jest to siedlisko szczególnie wrażliwe na odwodnienie (brak dopływu wód słonych) wymagające jednocześnie regularnego wypasu lub wykoszeń, gdyż na skutek zaniku ekstensywnego użytkowania, dochodzi do inwazji roślinności wysokiej (głównie trzciny), skutkującej ostatecznie wyparciem roślinności halofilnej.

Siedliska przyrodnicze Wolińskiego PN

Siedlisko kod 9110 - kwaśna buczyna niżowa

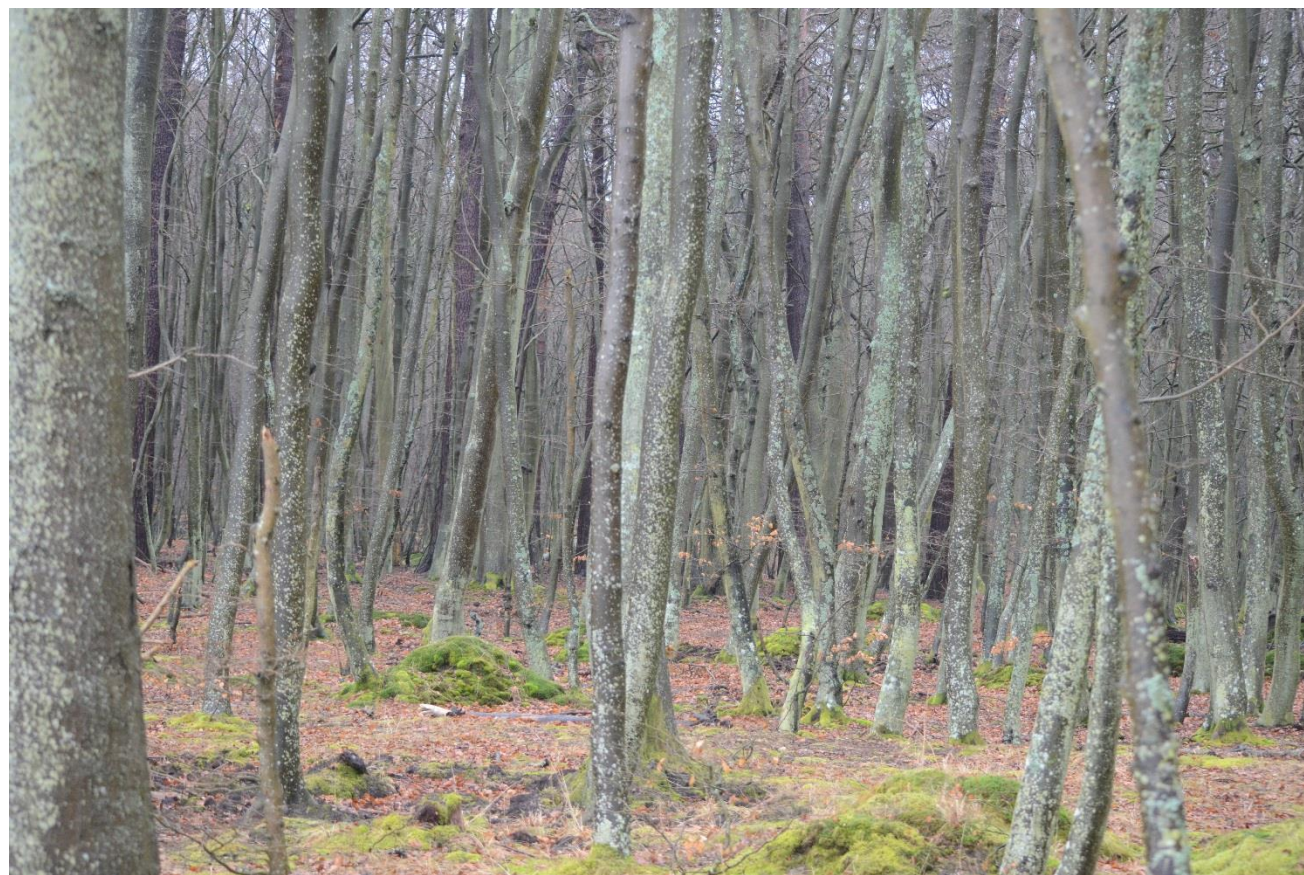
Ten typ siedliska przyrodniczego obejmuje największą powierzchnię Wolińskiego PN. Reprezentowane jest ono głównie przez buka zwyczajnego, który również w niższych warstwach osiąga znaczną przewagę ilościową nad innymi gatunkami drzew. Niewielką domieszkę stanowi również sosna i dąb bezszypułkowy. Dno lasu jest skąpe, tworzone głównie przez zwartą ściółkę liści bukowych z niewielką domieszką traw, reprezentowaną m.in. przez kosmatkę owłosioną, śmiałka pogiętego, turzycę pigułkowatą i trzcinnika leśnego.

Siedliska przyrodnicze Wolińskiego PN

Siedlisko kod 9130 – żyzne buczyny

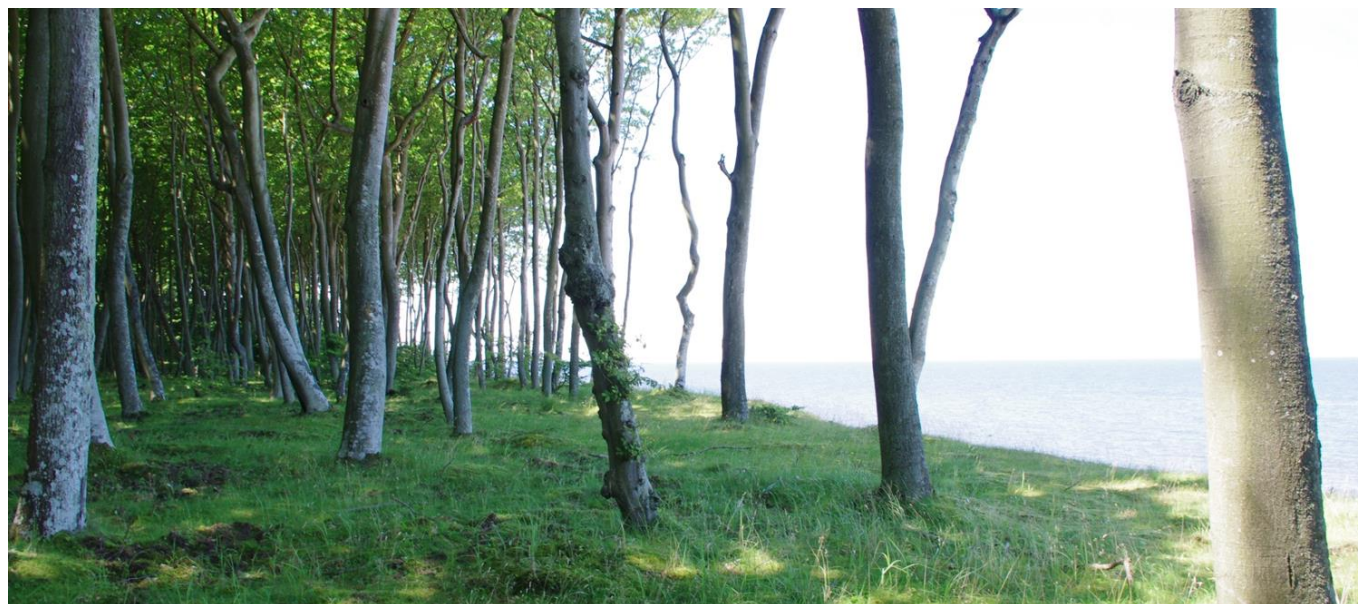
Siedlisko żyznej buczyny to drugie pod względem wielkości siedlisko przyrodnicze Parku. Jest to naturalny typ ekosystemu leśnego, który w niezakłóconych warunkach siedliskowych może funkcjonować bez pomocy człowieka. W drzewostanie dominują głównie buki na żyznych siedliskach w domieszce z gatunkami typowymi dla lasów liściastych (dęby, jesiony). Występowanie lasów tego typu jest limitowane geograficznym występowaniem buka. Żyzne buczyny wykształcają się w najbardziej zróżnicowanej formie, podszycie leśne jest bogatsze, reprezentowane przez szereg gatunków traw i bylin. Na glebach ubogich dominuje kostrzewa leśna, w siedlisku typowym, runo reprezentowane jest przez gajowca żółtego, marzanę wonną, zawilca gajowego, natomiast w najbardziej żyznych miejscach występuje perłówka jednokwiatowa.

Siedliska przyrodnicze Wolińskiego PN

Siedlisko priorytetowe kod 9150/5 – nadbałtycka buczyna storczykowa

Nadbałtycka buczyna storczykowa Wolińskiego PN to ciepłolubne lasy bukowe o runie zawierającym storczyki, które charakterystyczne jest dla gleb bogatych w węglan wapnia. Charakter tego siedliska zależy również do regularnego nawiewania warstwy piasków na typowe dla tego siedliska podłoże. Oprócz wspomnianych już gatunków storczyków, runo tego siedliska zawiera również szereg innych gatunków ciepło- lubnych. Należy bezwzględnie podkreślić, iż stanowisko zlokalizowane na terenie Wolińskiego Parku Narodowego to jedyny płat przyklifowej buczyny storczykowej na polskim wybrzeżu. Płat ten z jednej strony sąsiaduje ze zbiorowiskami aktywnego klifu, z drugiej natomiast z typową kwaśną buczyną niżową. Do grupy gatunków diagnostycznych należą buławnik czerwony, kruszczyk rdzawoczerwony, buławnik wielkokwiatowy, żłobik koralowy, gnieźnik leśny, wyblin jednolistny, podkolan biały, listera jajowata i kruszczyk szerokolistny.

Siedliska przyrodnicze Wolińskiego PN

Siedlisko kod 1130- ujścia rzek (estuaria)

Na terenie Parku siedlisko to reprezentowane jest przez estuarium rzeki Świna, gdzie powszechne jest zjawisko mieszania się wód słodkich i słonych. Z napływem wód morskich do koryta rzecznej rzeki Świny związane jest zaleganie osadów prowadzących do powstania piaszczystych ławic czyli tzw. delt wstecznych. Dzięki bardzo dużej różnorodności biologicznej ujście rzeki Świny to miejsce występowania wielu rzadkich gatunków ptaków. Charakterystycznymi gatunkami z załącznika I Dyrektywy Ptasiej stwierdzonymi w ujściu rzeki Świny są: sieweczka morska, rybitwa czarna, rybitwa wielkodzioba, łabędź krzykliwy, nur rdzawoszyi, nur czarnoszyi, mewa mała, batalion oraz bielik.

Siedliska przyrodnicze Wolińskiego PN

Siedlisko kod 2180 – nadmorskie bory bażynowe

Bór bażynowy zwany inaczej nadmorskim borem sosnowym jest to sosnowy bór rosnący na glebach bielcowych, wytworzonych głównie z luźnych piasków. Na terenie Parku występuje on głównie w wąskim pasie wzdłuż brzegu morskiego. Na skutek intensywności wiatrów morskich, dochodzi do jednostronnego rozwoju korony, niskiego osadzenia się oraz skręcania konarów drzew. Ze względu na trudne warunki siedliskowe drzewostan zwykle cechuje się luźnym zwarcim. Czasem bory te zasypywane są przez ruchome wydmy.

Siedliska przyrodnicze Wolińskiego PN

Siedlisko kod 6210 – murawy kserotermiczne

Rozwijają się na silnie nasłonecznionych i suchych stanowiskach o wysokiej temperaturze powietrza i podłoża, charakteryzujących się na glebami bogatymi w węglan wapnia. Warte podkreślenia jest to, że na terenie Wolińskiego Parku Narodowego, występuje odmiana kwietna z cennymi gatunkami lokalnej flory tj: aster gawędka, przetacznik ząbkowy oraz goryczka krzyżowa. Priorytetowe siedlisko Natura 2000 to siedlisko z istotnymi stanowiskami storczykowatych.

Ochrona czynna ekosystemów leśnych

1. **Przebudowa drzewostanów zniekształconych i zbiorowisk zastępczych**

Ponad 2/3 powierzchni lasów Wolińskiego PN w przeszłości zniekształcone zostało przez gospodarkę człowieka, poddane są one zabiegom przebudowy składu i struktury drzewostanów. Na około 200 ha (zbiorowiska zdegradowane na gruntach porolnych) zabiegi te są intensywne i stosuje się tam sztuczne wprowadzanie gatunków zgodnych z potencjalnym zbiorowiskiem roślinnym, pozostała część lasów o mniejszym stopniu zniekształcenia przebudowywana jest w sposób ekstensywny, z maksymalnym wykorzystaniem i popieraniem naturalnie pojawiających się odnowień gatunków liściastych, zgodnych z potencjalnym zbiorowiskiem – w tym jego wczesnych stadiów rozwojowych.

Ochrona czynna ekosystemów leśnych

2. Stopniowe usuwanie gatunków obcych z ekosystemów leśnych WPN

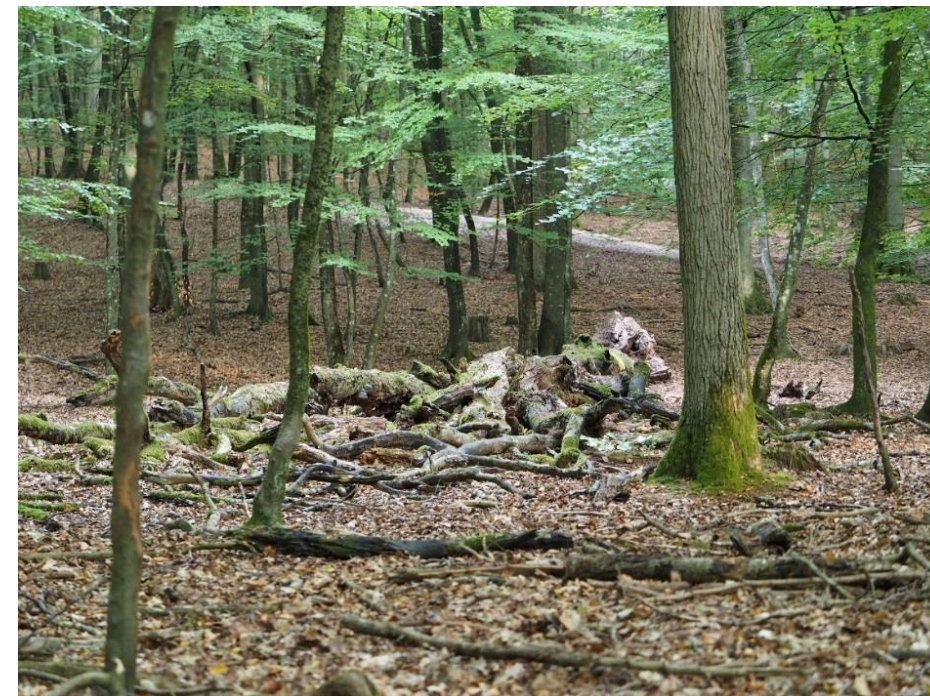
Obecność gatunków obcych (neofitów) jest niepożądana, gdyż wiąże się z ich negatywnym wpływem na stan zbiorowisk - wypieranie gatunków rodzimych i zmianę warunków siedliskowych. Przywracanie układów zbliżonych do naturalnych w drodze ich stopniowej eliminacji to jeden z głównych kierunków realizowanych w lasach Wolińskiego PN zbiegów ochronnych.

Ochrona czynna ekosystemów leśnych

3. Zwiększanie różnorodności

Umożliwienie różnicowania się i wzbogacania ekosystemu leśnego jest ważnym zadaniem - służy ku temu m.in.:

- nie usuwanie obumierających – złomów i wywrotów, czy tzw. posuszy,
- nie usuwanie w trakcie zabiegów wszystkich drzew dziuplastych - niezależnie od ich pozycji biosocjalnej,
- dbanie o gatunki pionierskie, pojawiające się w naturalnych odnowieniach,
- pozostawianie na powierzchniach przebudowywanych luk i przerzedzeń,
- pozostawienie porzuconych gruntów rolnych do naturalnej sukcesji.

Ochrona czynna ekosystemów leśnych

4. Zabezpieczenie drzewostanów zniekształconych przed szkodami abiotycznymi

Zniekształcone lasy na ogół posiadają niekorzystną jednopiętrową budowę, która umożliwia wystąpienie na dużych powierzchniach zjawisk klęskowych – okiść, wiatrołomy itp. W celu uniknięcia tych zjawisk w ramach cięć przebudowy wykonuje się rozluźnianie zwarcia koron ze stymulowaniem różnicowania budowy pionowej, minimalizuje to podatność tych obszarów na negatywne działanie np. wiatrów czy okiści.

Ochrona czynna ekosystemów leśnych

5. Monitorowanie stanu lasów

Prowadzone są obserwacje stanu ekosystemów, które z jednej strony umożliwiają odpowiednio wczesne wykrycie zagrożeń dla lasu, a z drugiej potwierdzają ich wzrastającą odporność na wystąpienie naturalnych zagrożeń. Obejmują one m.in. jesienne kontrole występowania owadów żerujących na sośnie, kontrole lotu motyli, ocenę stopnia defoliacji, kontrole występowania drzew martwych czy monitoring mrowisk.

Ochrona czynna ekosystemów leśnych

6. Powiększanie stref ochrony ścisłej

Prowadzenie przebudowy oraz eliminacji gatunków obcych umożliwia stopniowe powiększanie strefy objętej ochroną ścisłą, w której nie są już wymagane żadne działania człowieka wspomagające naturalne procesy przyrodnicze. Wyznacznikiem takiego momentu jest osiągnięcie składu gatunkowego zgodnego z potencjalnym zbiorowiskiem roślinnym lub w umożliwienie trwania samodzielnego naturalnego procesu rozwoju zbiorowiska.

Aktualnie strefa ochrony ścisłej obejmuje obszar 510 ha w siedmiu różnych obszarach:

- obszar im. B.Dyakowskiego – ochronie podlega m.in. żyzna buczyna z perłówką jednokwiatową w runie (pow. 66,74ha);
- obszar im. doc. dr S.Jarosza – ochronie podlega obszar przyklifowy, uboga buczyna pomorska, las brzoźowo-dębowy, m.in. z licznie występującymi roślinami chronionymi - wiciokrzewem pomorskim, kruszczykiem rdzawoczerwonym, sasanką łąkową (pow. 92,06 ha);
- obszar im. prof. dr M.Raciborskiego – ochronie podlega fragment lasu mieszanego podlegający naturalnemu procesowi przebudowy. W przeszłości bardzo obfite stanowisko wiciokrzewa pomorskiego (pow. 10,33 ha);
- obszar im.prof. dr A.Wodziczki – ochronie podlega klif o południowej wystawie ze zbiorowiskami ciepłolubnymi wraz z przyległym pasem szuwarów i oczeretowych wysp (pow. 107,16 ha);
- obszar im. prof. dr W.Szafera - ochronie podlega rozległy płat żyznej buczyny z żywcem cebulkowym w runie (pow. 101,17 ha);
- obszar im.prof. Czubińskiego – ochronie podlega najwyższe wolińskie wybrzeże klifowe wraz z przyległym pasem buczyn w tym unikalną wolińską buczyną storczykową (pow. 106,38 ha);
- obszar bez nazwy – ochronie podlega las brzoźowo-dębowy z długoszem królewskim, młodociane postacie olsów i zbiorowiska zaroślowe (pow. 17,80 ha).

Obszary ochrony ścisłej - 4,5%

Obszary ochrony czynnej - 95%

Obszary ochrony krajobrazowej - 0,5%

Woliński
Park Narodowy

Ochrona czynna Wolińskiego PN

Polskie
Parki
Narodowe

Monitoring Wolińskiego PN

Presja na przyrodę Wolińskiego PN

Inwestycje liniowe:

- droga nr 3 => planowana S3,
- droga nr 102 + planowany Międzynarodowy Szlak Rowerowy „Velo Baltica”,
- linia kolejowa relacji Szczecin - Świnoujście,
- sieć energetyczna,
- gazociąg DN300 i DN800.

Inne planowane/realizowane inwestycje:

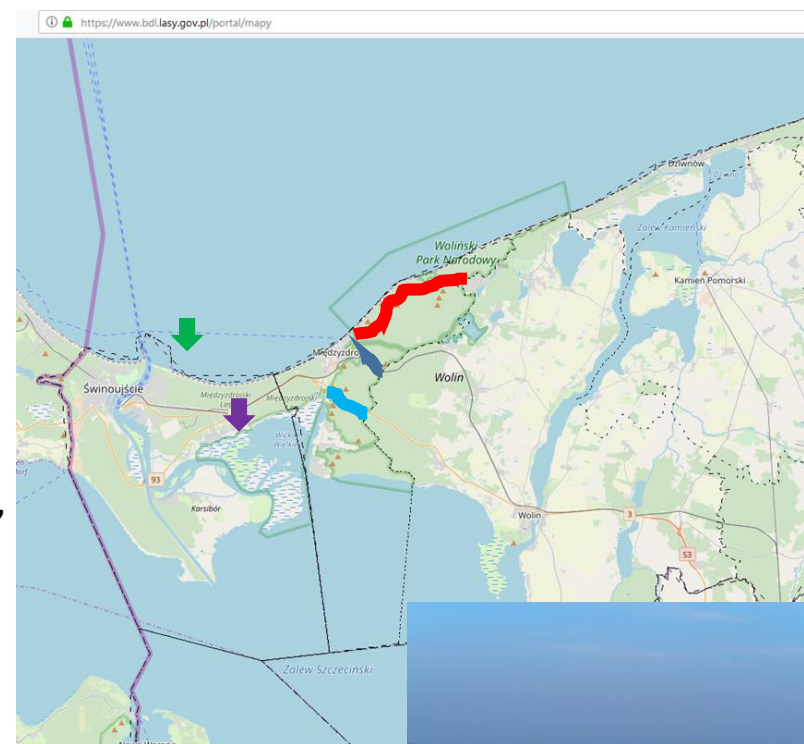
- projektowany port kontenerowy,
- budowana przystań jachtowa.

Turystyka i rekreacja:

- penetracja terenów poza szlakami (nieudostępnionych turystycznie), w tym z wykorzystaniem np. quad, cross, skuter wodny, motorówka,
- wzmożony ruch turystyczny w sezonie letnim,
- biwakowanie, parkowanie, palenie ognia, użytkowanie plaży.

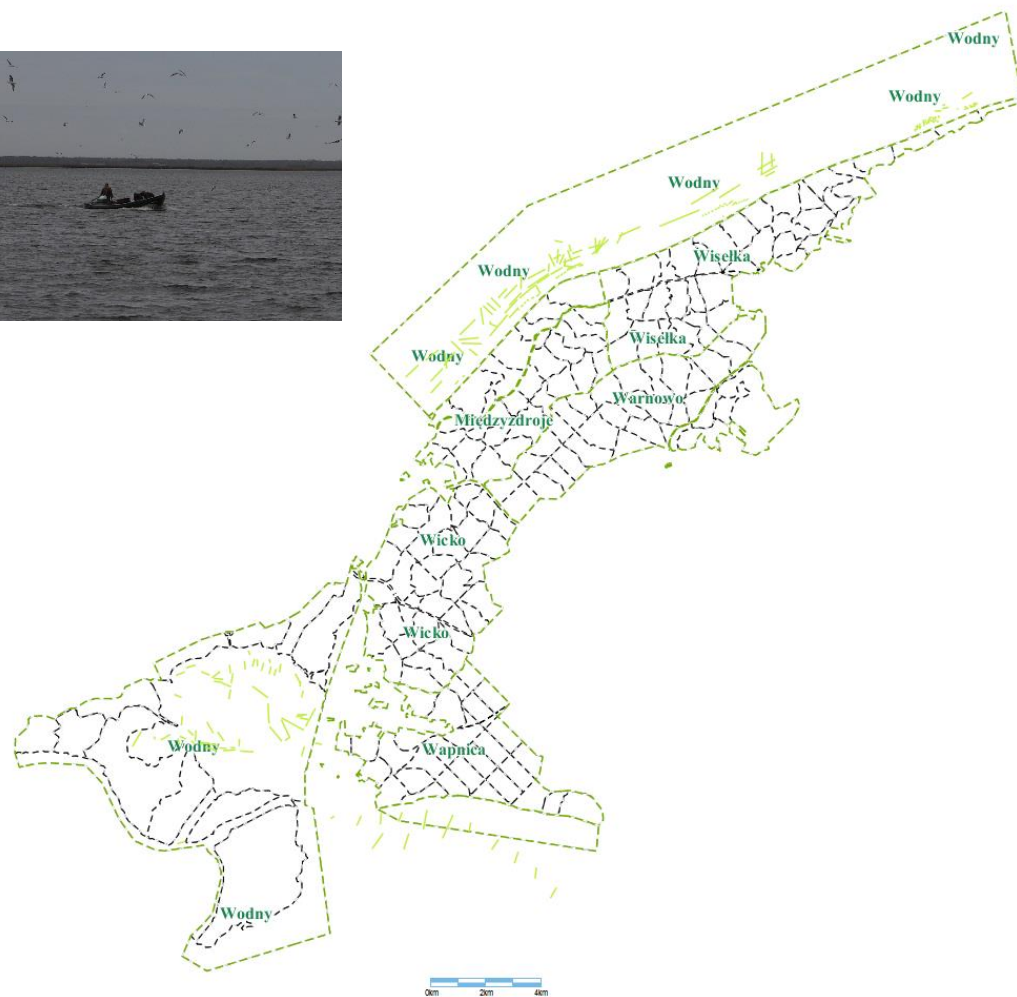
Kłusownictwo:

- nielegalne połowy ryb w miejscach nieudostępnionych (wędką, sieciami) i w sposób niedopuszczony (trolling, z łodzi/z lądu, prądem).

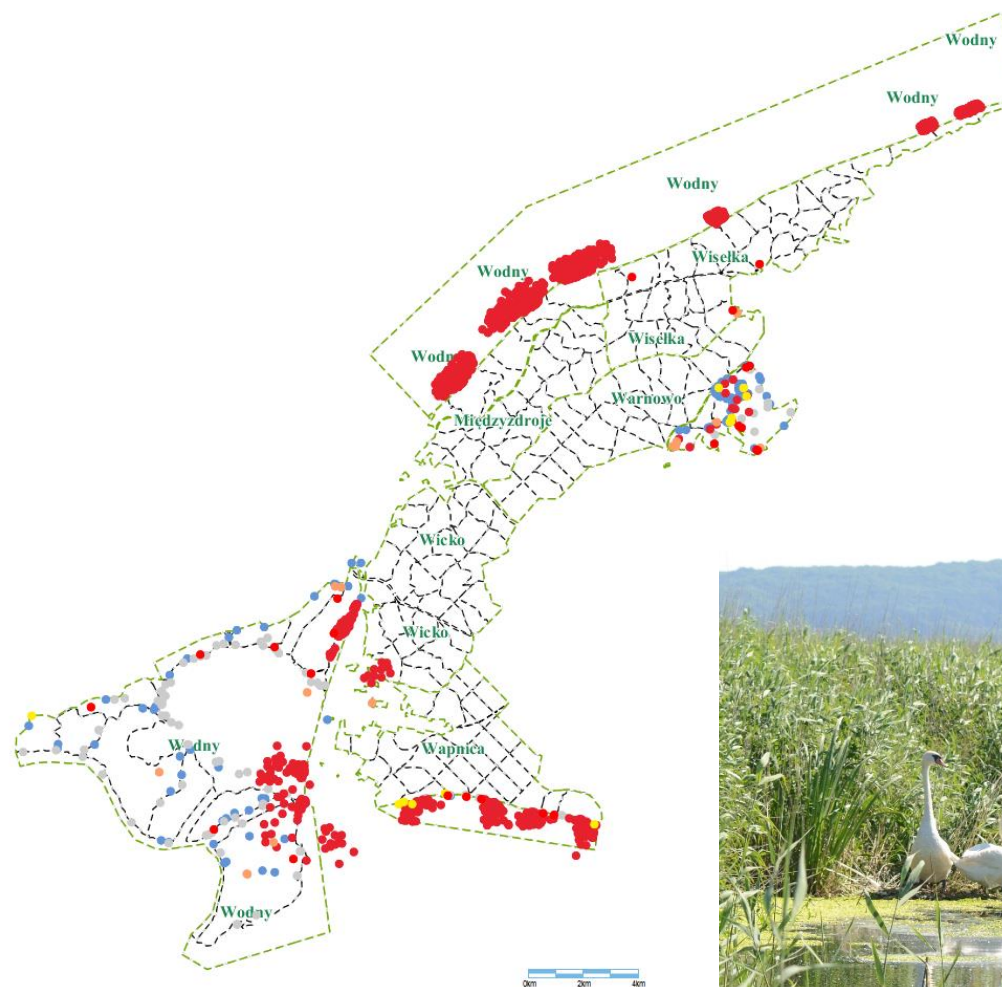

Presja na przyrodę Wolińskiego PN

— narzędzia połowowe

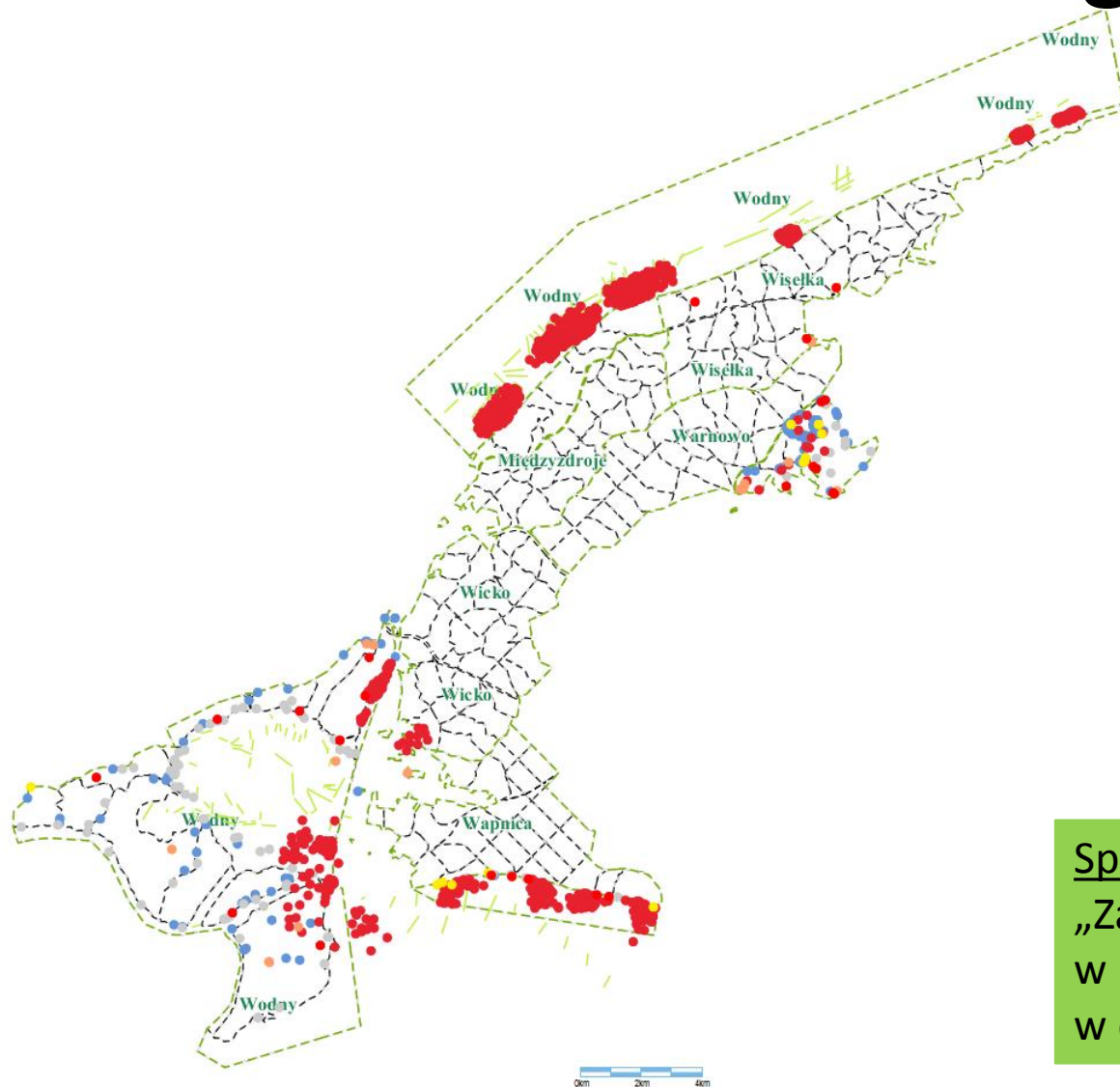

monitoring ptaków „wodnych”

Presja na przyrodę Wolińskiego PN

0km 2km 4km

monitoring ptaków „wodnych”

● błotniak stawowy

● łąbędź niemy

● ptaki wodne (cyklicznie)

● zimorodek

● żuraw

— narzędzia połowowe

Sposób minimalizacji problemu:

„Zarządzenie Dyrektora Wolińskiego Parku Narodowego w sprawie zasad udostępnienia wód morskich WPN w celu prowadzenia rybołówstwa kulturowego”

Presja na przyrodę Wolińskiego PN

Presja na przyrodę Wolińskiego PN

Presja na przyrodę Wolińskiego PN

Presja na przyrodę Wolińskiego PN

Presja na przyrodę Wolińskiego PN

Presja na przyrodę Wolińskiego PN

Presja na przyrodę Wolińskiego PN

zaplątanie w sieci rybackie, rozcięte powłoki brzuszne

Środki interwencyjne Wolińskiego PN

Współpraca Wolińskiego PN

- Policja
- Straż Graniczna
- Straż Leśna Nadleśnictwo Międzyzdroje
- Straż Miejska
- Okręgowy Inspektorat Rybołówstwa Morskiego w Szczecinie
- Urząd Morski w Szczecinie
- Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska

Dziękuję za uwagę

dr inż. Konrad Wrzecionkowski
e-mail: k.wrzecionkowski@wolinpn.pl